

Maar – zegt mijn Muze weer _ als dat dan alles waar is,
Geen wonder, dat vandaag de stoere Jubilaris
Zich door het Baaksche bosch en heel den bonten stoet
Van Baaksche bloem en vrucht en vogels ziet begroet!
Geen wonder, dat de Broers hun oudsten Broer van tachtig
Eens trekken uit zijn stilte, en laten zien, hoe krachtig,
Hij 's levens snellen loop, zij, onderling verknocht,
Steeds hebben 't welzijn van elkanderen gezocht.
En van elkaar niet slechts, maar – daar 's een diepe kant an -
Ook van den Baakschen boer en nederigen landman,
Die zijn vertrouwen schonk den Heeren van dit Huis,
En bij der tijden druk en 't lastig crisis-kruis
Mocht reeknen op hun steun. Want wars van alle statie
Of hoogheid, bood het Huis oprecht coöperatie,
Waarvan 't gebouw getuigt, een ieder hier bekend:
Hulp voor den kleinen man en – 'n HELMICH- monument!

En zou op zulk een feest de mooiste bloemenketen
Voor JUBILAR en OOMS den Baakschen burcht vergeten?
Beticht mijn Muze niet, dat zij 't drastisch zegt:
Niet enkel poëzie is wat zij zegt, maar recht!
Zij denkt aan vroeger, toen, als lichte zomervlinders,
Vol juichens en lawijt, de broers- en zusterskinders,
En al wat HELMICH heet en BLANKENHEIM en STEINS
Gevlogen kwam naar BAAK, dat eeuwig doel! Ja peins,
Wat dat beteekende! Het was een overzwemming,
Van meisjes in het wit en in de dolste stemming,
En knapen, vlug als kwik op flikkerende fiets.
En lachend zeiden de OOMS: O dat beteekent niets!
Of neen, 't beteekent veel! 't Beteekent reuze vreugde
Voor de Ooms en voor de jeugd, die nooit zich méér verheugde
Dan op een samenspel in 't mollig Baaksche gras,
Een strooptocht door het Bosch, een speelvaart langs den plas,
En op een onderzoek, echt griezelig en bijster
Angstwekkend, trots het lied van nachtegaal en lijster,
Een onderzoek in 't hol van 't waterapenbeest,
Dat nooit voor menschenoog te vinden is geweest.
Daarna – 't is nutteloos daar verder naar te vragen -
Werd op het noodalarm van tien paar jonge magen
Gemiddagmaald, en o, ik reken noch ik schat,
Wat BAAKS provisiekast dáárvan te lijden had!
Maar de Ooms genoten meer hoemeer hun gasten aten;
En als zij, na 't vertrek, weer rustig samen zaten,
Dan teerden zij het langst op 't kinderlijk vermaak
Door hun gulhartigheid in 't onvergeetlijk BAAK.

O BAAK, welks blijde lof steeds werd en wordt gezongen
Door bloem- en vogellied, maar meest door kindertongen,
Ontvang mijn pover rijm als hulde van een hart,
Dat mee zoo menigmaal door U verjeugdigd werd.
Wie houdt Uw naam niet hoog; wie kent iets aangename
Dan deze intimiteit van Uw gastvrije kamers?
Geen Michel Mierevelt noch Jan van Ravestein
Geen meesterlijk pastel nog zeldzaam porcelein,
Neen zelfs de heugnis niet der purpren Eminentie
Heeft op ons aller hart en dank zooveel pretentie
Als Uwe goedheid, die nog nauwelijks dank verwacht,
Maar nu hier de oudste Broer tot jaren tienmaal acht
Geklommen is, en weer de neven en de nichten
Rond u verzameld zijn met stralende aangezichten,
Nu zingt ons heele hart den lof van 't heerlijk BAAK.
OOM ANTOON, THEODOOR en AUGUST: maak, o maak
Gods zegen, wát de tijd ook aan beproeving bare,
Uw brave levens vol met mèèr dan lange jaren!

Nijmegen 1 mei 1939

Pater Molkenboer